

dinge, uforandret vedtaget af Folkethinget. I Landsthinget derimod sluttedes Behandlingen af Lovforslaget ved en motiveret Dagsorden, hvorved Regjeringen opfordres til om muligt i Rigsdagens næste ordentlige Samling at fremkomme med Forslag angaaende en bedre Ordning af Statens Forhold til den ikke autoriserede Lægevirksomhed. Egesom det imidlertid under Forhandlingerne i Landsthinget blev almindelig anerkjendt, at der er Trang tilfede til Forandringer i den nugældende Kvassalverlovgivning, saaledes maa det navnlig efter de Udtalelser, som fremkom fra forskjellige Sider, deriblandt fra Forslagsstilleren til den motiverede Dagsorden, antages, at der ogsaa i Landsthinget var i alt Fald en ikke ringe Stemning for, at et eventuelt Lovforslag om den omhandlede Gjenstand maatte gaa videre end det i Samlingen 1867—68 af Landsthingsubdvalgets Mindretal stillte og derefter af Landsthinget ved 2den Behandling vedtagne Endringsforslag, om det end ansaas betænkeligt at gaa saa vidt eller ganske den samme Vej, som det i Folkethinget vedtagne Lovforslag.

Justitsministeriet maatte selvfølgelig, ogsaa uden Hensyn til den i den af Landsthinget vedtagne Dagsorden dertil givne særlige Foranledning, i de saaledes oftere gjentagne Forhandlinger og de stærkt fremtrædende Duffer og Forlangender om en Reform paa et Omraade, som ogsaa af tidligere Justitsministre var anerkjendt at trænge til Omordning, finde en stærk Opfordring til at gøre den omhandlede Sag til Gjenstand for fornyet Overveielse. Som allerede af Justitsministeren under Sagens Behandling i sidste Samling, saavel i Folkethinget som i Landsthinget, udtalt, maatte Ministeriet vel vedblivende være af den Formening, at det turde være rettest at bibeholde Principet i den nugældende Kvassalverlovgivning i det Væsentlige uforstyrret, saa at man indskrænkede sig til en flaaere Bestemmelse af det strafbare Kvassalveri, i det Væsentlige saaledes som foreslaaet og vedtaget i Landsthinget i Samlingen 1867—68, med den yderligere Bempelse, der under de stedfundne Forhandlinger var bleven antydet af Justitsministeren. Den nye Lovbestemmelse skulde da navnlig udtale, at Strafsansvar ikke kan

gjøres gjældende imod den, der kun ved en enkelt Leilighed, efter eller uden Opfordring giver et Raad imod en Sygdom, forsaavidt han ikke derved søger Erhverv eller udøver en stadig Virksomhed i den Retning, og at etheller den bliver at straffe, som kun tager en Syg under Kur under Tilsyn af en autoriseret Læge eller dog efter Henvisning af eller med Vidende og Villigelse af en saadan, der tidligere har haft den Syge i Kur; jfr. det foreliggende Lovforslags § 1. Ifølge hele Sagens Gang og de stedfundne Forhandlinger, hvorefter det vistnok kunde anses for givet, at et saadant Lovforslag ikke vilde tilfredsstille de Duffer, som saa ofte og med saa stor Styrke vare komne til Orde saavel i Folkethinget som i Landsthinget, maatte Justitsministeren imidlertid anse det for sin Pligt ikke at indskrænke sine Overveielser til nye Bestemmelser af det angivne Indhold, men at gjøre det til Gjenstand for den næste Prøvelse, ogsaa efter Forhandling med det Kongelige Sundhedskollegium, om det ikke skulde være muligt at gaa videre i Retningen af at imødekomme de udtalte Duffer, uden derved utilbørlig at tilfidesætte de Hensyn, som ikke tør lades ude af Sigte ved Ordningen af denne Sag. Resultatet af disse Overveielser er det foreliggende Lovforslag, hvori man, ganske vist ikke uden stor Betænkelighed, har gjort et Forsøg paa at løse den givne vanskelige Opgave, den nemlig at opstille saadanne Kontrol- og Garantbestemmelser, at det uden altfor stor Fare for Samfundet kunde blive muligt at aabne Afgang for ikke-examinerede Læger til at udøve Lægevirksomhed.

Om man nemlig end af Hensyn til den Enkelttes Frihed vil i Almindelighed hævde en Ret for ham til at søge Lægehjælp hos den, han har mest Tillid til, og heraf vil udlede en Ret for den, hos hvem Hjælpen søges, til at yde denne, maa denne Betragtning dog tabe sin Vægt, hvor Livet viensynlig staar paa Spil, hvor der er Spørgsmaal om Foretagender eller Anvendelsen af Midler, der ligefrem udsætte det for aabenbar Fare; og aldrig vil man dog af Hensynet til de Enkelttes Frihed kunne udlede en Ret til ogsaa at udsætte Andre, maasse endog større Samfundskredse